

בלזר

יחסי ציבור

עושים תקשורת. מחברים אנשים

ידיעות אחרונות

מוסף כרומו 7 ימים - 15.3.2013

דנה ספקטור לקחה את רן שריג לטוף שבוע במגדל יוקרה

דנה ספקטור צילומים: אילן ספירא

המטרה: לגעת בחלום הישראלי. האמצעי: סופ"ש, עם רן והבנות בדירת יוקרה, עם נוף לים, השווה מיליונים. המסקנה: גם באלפיון העליון, החיים לא קלים

אבא, נארה מתעמתת במיטת "ארפ ואתי" עם הסיידר והחמ"ץ אני לא מאמינה למשע ארנוני. זה עתה מייבנו יום בריות והוסרה. כולת יום אחר שבמסגרתו חיינו, או לפחות ניסינו לחיות במלוא את סגנון החיים של הרייז' אנד פיימוס. ונהיה לא הולפו 24 שעות והסגנה בכיר מתייחסת למרות העובדה שתפוזרה לעוון לנו במנוחים של בשריות. "והנה" הוא קראת לה "אתי" עם הסיידר והחמ"ץ. היא מברית על מה שקרה היום אחר העשיריים. לא חלפה שעה מהרגע שבו נכנסנו לדירת הפאר

רחוב: אבא הלל 15 רמת גן 52522
טלפון: 03-7514343 פקס: 03-7513366 דוא"ל: tulip@balzar.co.il
אתר אינטרנט: www.balzar.co.il

בלזר

יחסי ציבור

עושים תקשורת. מחברים אנשים

YCODE
תוכנית פרסום

רוצים לשמוע עוד על החוויות של דגה בדירת הפאר?
1. היכנסו לחנוה האמליקציית, הורידו בחינם את אמליקציית YCODE והפעילו אותה.
2. כוונו את עדשת המצלמה אל הקוד. שימו לב: במרבית המכשירים הצילום אוטומטי.
3. ברגע שהקוד נסרק, תוכלו לצפות בסרטון.

רחוב: אבא הלל 15 רמת גן 52522
טלפון: 03-7514343 פקס: 03-7513366 דוא"ל: tulip@balzar.co.il
אתר אינטרנט: www.balzar.co.il

בלזר

יחסי ציבור

עושים תקשורת. מחברים אנשים

"קאסיקה", אורן ר. "זה מה שקורה בשמים את משפחת המלוכלכים בבניין ששווה מיליארדים". רצינו תחזוקה מסתורי, אולי אפילו רובוט קטן ושחור שיגלוש על הרצפה בגרונר רים אלקטרוניים, וכשזה לא קרה השלמנו עם גורלנו. הם כבר יידעו עלינו שאנחנו בהמות חסרות תרבות

הנר"ן הישראלי, "מחקר עלה שרק עשרה אחוזים מהאנשים רוצים לנוד במגזרים", הוא אומר. "רוב האנשים חולמים על צמוד קרקע באזור השחיין, וחלק ניכר עדיין חולם על מצפה בגליל או חווה בגלב"ץ, "הכברים באמת כבר לא גרים בפריזיקטים האלה", אומר לי גם מתוך ידוע. "הם מעדיפים משהו עם קצת יותר אופי, עם מנג'ליות של כסף ישן, משהו פחות המוני שיש בו זיקה לתל-אביב הישנה והטובה".

זה מה שהירוקן 96 מציע. מרובץ בבניין באוהאווס יפחפה שעבר שימור קפדני. כזה שיתן לעשירים את החוויה האמיתית, את שכולנו רוצים. לנוד כולל חום, בבניין באוהאווס צמוד, עם מרפסת מתעקלת בצורת מליה וחלונות עץ ותקרות גבוהות. רק שמה לעשות, מהר מאוד הבנינו הימים שאנשים מוכנים לשלם ים כסף כדי לחיות בבניין הזה, ואי אפשר לצפות מזה להסתפק רק בשלד המקורי שהארכיטקט הגרמני בנה. אז חיש קל והפך החלק השני של הפרויקט ומעל הבאוואריה נבנו מין ארבע קומות נוספות, עשויות מלון מפלדה וזכוכית ומשפריצות מודרניות – שבא"ת מת מן אנתון מתאכסנים. שתי הקומות העליונות של מרזות הובכות מוזהות את הפנטהאוז שהוא כעצם רויפלקס, ב-200 מטר רבוע.

המקור של הרופלקס הוא, שיטת לב, 150 מיליון שקל. תמורה תקבלו נוף גטורים כל, אבל כל, תל-אביב, מה שיגרום לכם להרגיש כמו איוה רמטי כל ספקי של פעם, מינימום משה ריין המתכנן את כיבוש העולם בעודו שומע מאחור ומארת נערות זחור מ"העולם הזה". ומצד שני, 150 מיליון שקל לא ייתנו לכם שום רבר מעבר לזה, כי שתי הקומות עדיין לא בנויות ויש בתן רק רצפת בטון מקורקע שמתננה מוד-

ניבה קרוב לבתי הקפה והמסעדות יקצב החיים התר"ם. רק שהבניין שבו הוצעה לנו ריזה לדוגמה הוא לא נמשך בעיה, אלא ברובח הירוקן, שזה עוד טוג של שכונת מיליארדרים בתהוות.

ואך הירוקן ושאר שכונות חום שהיו פעם מוקד של זונות תתיירים הפכו לאופנתיים? קודם כל, בגלל הים"ם אומר לי עופר פטרסבורג, כתב הנר"ן של "רדיעות אחרונות". "כן, אבל מוכרים שם זוררות ד קטנות בעשרות מיליוני שקלים", אבי אומרת. "זה לא נותן קצת תחושה שאתה תייר בעיר?" "ככה זה", הוא אומר, "עשיר אחד מסכים לשלם על משהו, והעשיר הבא מוד מהקה אותו".

כשהגענו לבניין, נעמדנו מול שער הברזל של החנייה. סקרנו קצת את הפרויקט של אנשי קרן "פירד" (ישל ולטן שובל ושלמה גרופמן), שהיו החוזרים עם מספיק אומץ לתת לנו לגור באחת מהירות הכי יקרות בארץ. הפרויקט נקרא בפשטות מלאת טעם טוב: הירוקן 96. לא סי ולא יי ולא גי ולא את אונגלית שתפקדה לסמן קוסטופוליטיות, אבל כעצם גורמת לך לחשוב על כל מעצבי השער הפרובנצ'אליים האלה, שכתובים את השם שלהם באנגלית כדי שבינונסה תבין אם היא תקי פון במקרה למרוכ המסחרי ביבנה, ami Vanunu יו ריזט, זה גם לא מגדל יוקרה גבוה כמו זה שהיה רגלנו לחשוב עליו כחלום הישראלי, כי מת" ברד שמגדלים זה כבר לא כל כך טרנדי, האופנה של המגדלים כבר די ברד עיבה, כמו שאומר פטרסבורג, שעדין לאחרונה סקר על חלום

היפהייה שלנו מול חום, כשלפתע שמנו לב שהיא, ובכן, מול חום, ואז מיד נזחנו את כל התוכניות שהיו לנו, לעשות הכרים של עשירים בריות העשירים שלנו. נו, כל מיני דברים כמו להצטנף לנו בחלוקים לבנים ולשחות יין ומרירה ארום, למרות ששמילא אני לא גוורה על זה שזה משהו שעשירים עושים, זה נשמע כמו משהו שעושים על סט של סרטי פורנו סרבי, "ליים", אמרנו לבנות, וחיש קל ירדנו במע" לית'האויפן שלנו. לא, באמת, לא יימעלית יש מסך סלירי מיוחד שצריך רק להחליק עליו את המספר עם האצבע וכבר המעלית גולשת למטה. אנתון, כמונו, נאכטנו בה שעה.

חורנו מרוב רועדים מקור, אין תורה שלא מכיר את דילמת ה'אופס, נתנו לילד לרוץ למים בספונט' גיות הישית מנגיבה וכעת עומדת מולנו קיבית קרה תכלכלה שער' שנייה תחלה ברלקת ריאות". חורנו לרובי שליך רלת הבנינה שלנו, מבחיק, מחופה שיש, שייך רק לנו ולא יש העסקים המסתורי שנמצא עכשיו במר"ל, ואז גילינו שהשארני שם ערישת חול בגרול של ריונה אשודרית. "חיבים לנקות את זה", אמר רן. "קלאסיקה. זה מה שקורה בששלים את משפחת המלוכלכים עם ארבע לירות קטנות בבניין ששוה מיליארדים". רצינו לנקות, אבל לא הייתה מנבת. חיכינו וחיכינו לבואו של איש תחזוקה מסתורי, אולי אפילו רובוט קטן ושחור שיגלוש על הרצפה בגרונר רים אלקטרוניים, וכשזה לא קרה השלמנו עם גורלנו. הם כבר יידעו עלינו שאנחנו בהמות חסרות תרבות. כשנכנסנו, פתחה לנו את הדלת הילה, אקטיב' מוצניקית יפה שעובדת כמפיקת אירועים לאלפיון העליון והתפקדה על רוחותנו למשך הויגרה. היא נחפה שנתווה מהים קפאים לגמר, ולכן המקד לזירה שלנו לפני בואנו והבינה לנו קנקן של סיידר חם. זה לא היה סתם סיידר חם, זה היה סיידר חם של ניליונירים. מהביל והמובל ובעל גוון ענברי זהוב. העיקר, וזה באמת שיה השיאים, תוכוכ צפי פרחים ועריות יופתחים שעשויים כולם מתפוחים. מתברר שהיא עמדה על השיש והתבכה את פרחי התפוח העזי' יים האלו באצעות שכלונה מיוחדת.

ועכשיו נלמאה בא עוד מהסיידר המיוחד הזה עם הלוגו האיש, "תגדיר לה שבוא", היא אומרת בחר' גפה שמפיעה אותי. "בסום פנים ואופן לא", אני אומרת לה. "השעה עשר שלילה, אני לא מתקשרת להילה ומזיקות אותה מהבית שתבוא ותעשה לנו מין". "אבל למטה" מאיה מופתעת, "היא אמרה שהיא נשמח לעשות מה שגורמה שביילנו, ואני רוצה סיידר עם פרחים, זה מה שבא לי עכשיו".

אז ארבים שהיבוס משרות, אבל עכשיו מתברר שלא רק הוא. גם הניכרים, מלשון גנבריש, משחת מרוסר את הארם. תראה מה הוא עושה לזירה בת שש. רק לפני שהיא היא עוד הייתה לירת מעצמי ביניים ירגילה לחלוטין, היה לה על גבול בעתים בבית ורוק עם תריסים הסטרודותיים והתול וכל בעל עם זנב שזר, ועכשיו, וים אחרי שנוכשה אל מחץ לרע' נהן, היא פתאום לא מסוגלת להיבן ארן תוכל להעביד לילה בלי סיידר פרוחני שיתמם את מנבת לפני השניה, אומר היה לתת למים לגרוך לטעום את הטעם של לגור עם הרטיים לבנים", אני חושבת, "וכשיו היא עוד זור תגס' לטעור מביצרון לראשון לציון מערב".

★ הכל התחיל כשהחלטתי שבא לי לראות איך זה לגור בפריזיקט ויקרה תל-אביב שמויעד לאלפיון העליון, מיטילא בוסו האחרון אני לא יכולה להרליק טלוויזיה בלי שאיוו לינג'ית קבד' זה תצפיע על המסך ותפצני בני, באנגלית רהוטת, נאלו משעלם לא היה אליעזר בו'תורה, לקנות יויה ב'פירטאון תל-אביב.

★ המסך ברור. העשירים כבר לא מתפנקים בלנות זוויה צמודת קרקע בנאות פאר ממונמים ושי' קמים כמו פסיון או צחלה. עשיו הם רוצים תה מה שיש רק לצעירים ולותרניים לרעבים שבנינו. את העצה. זה הסתבר חודש אצל המיליונרים, מייחא אלו סאכר מתקרבים לגיל הזהב והילורים שלהם פרוז מהווילה – בירת עיר מני

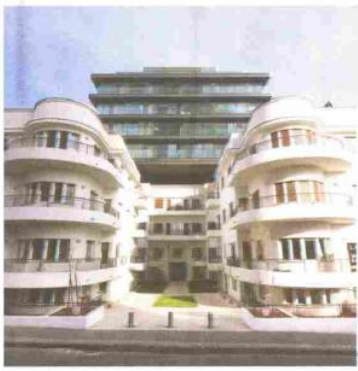

בלזר

יחסי ציבור

עושים תקשורת. מחברים אנשים

הסלון והחדר השינה בדירה, למטה הבניין מבונין מבחץ

קריים חטי חשמל, זה עוד לא בניי, אני אומרת לעובר ונגו, מנהל מכירות הירוק 86, סלוקה אתה לראות את הפלא, זה מכונה ככה, שבר אומר, כיר שמי שיקנה, יוכל לעשות שם מה שהוא רוצה.

יש לזה שם בנרלי'נית מרוברת, קוראים לזה 'מעטפת', מתברר שטילוי'גיים הם אנשים כאלו שמוכנים למנות, וירה שיש בה רק פיגומים ביותר מעשרה מיליון דולר ואו להוסיף עוד כמה מיליונים טובים רק כדי לבנות ולהתכונן אותה בעצמם. אני מכיר מישהו שגנה לעצמו אגם טלאטור' עם כרמורים בבית, 'אמר עובר, 'דברים כאלו חשובים לעשירים, הוכחת להגשים את החזון הפרטי שלהם לבית.

אנחנו בכל מקרה נחיה בדרה לרוג' מה, נוה אורנג' צניע בן שלושה חדרים שעולה רק 28 מיליון, 'אבטיח' הילדות צורחת כשאנחנו נכנסים לירדה, 'יש אבטיח' זו ששטת על הטמבח המרווח כמו להק קולני של ארבה, מצביעות בהרגשות על צלחת הפירות שמו נתה על השיש הלבן, יש שם את כל הפירות שאפשר להעלות על הדעת, פרימות החמוצת רדיקת של אננס וקיווי ומלון ותותים והפרי הטרופי המגול המטוננת הזה עם הגרגרים השחורים, נו, זה שגרא כמו סלק, אבל סלק שעשה נוחות לשינוי ולזכות עובד בריוו דה'צ'ירו בתור מלכת רדאג עם שומות.

וכן, יש גם אבטיח, וכרה שמרציאה את הילדות שטופות האלפיון העליון שלנו מרעית, תן אויל לא קוראת עריון את 'סרביס', אבל אפילו בליל צעיר תן ביבנות שיש משו מאור ויקרת, שלא לומר את סלקוסיבי, באבטיח ששירים, כעל אבטיח, שמפציע כבר בחזיתל מרס, כל אחת מתן ליקחת חזיקת אבטיח בורה, וככה תן מתחילת לטייר בבית, כשקן משארות אחריות שובל מחלית של אבצעות רדיקת מסירה אני גאננת, כי אני כבר ימלה לראות ארד ימתיים מורדה מייחית של ערך היחידה הזאת.

אנחנו שומעים את קריאת ההתפעלות שלהן כשן מרדפת מרדר לתר לבית, 'ווי, תראי את הבי ווי, הם רוקם כאלו, לא כמו בבית', 'המצעים, ראית את המצעים? אני נעשה מלחמת כריות', כשהבניע לשיב שבו אחת מתן צועקת, 'ווי, יש מה אור קטן שגורלך ליר הרישה ואספר ליקרא, אני כבר מתחיל לה להתעצבן, סליחה, אבל אספר לחשוב מאיפה תן הניע, מבפחת מיט טנתה כמסואנה של אפריקה שאין בה רים ורובים או חשמל.

'לכל מה לבן', נגת בת השטונת קופצת על הספה שלי'נו באיש, 'אמם קולטום כל הרדומים לבנים פה', ו'אני מלחיס' ממיטם, אנחנו וידועים מה המי שטונת של 'לכל לבן' יבשה של הילדות שלנו.

ילדים הם הנמרזים הכי גדולים שיש, לא, באמת, אין נבזריש יותר גדול מילר קטן, קחו את קובי פרץ בהתקף של בזבוזים וילדה בת שמונה, ובואו בתערב שריא בעורת יותר מננו על אמבטיית מרי אנטואנט עומדת עם רגלי ברזו מוח, הם אוהבים ויקרת, הם מתים על סמלי סטטוס, הם מסובעים שריוות לבן ופרקט וג'קווי זה הרבר, ולכן לא הפתענו שחילדות שמו כשמישהו לאתם עומדים לעבור לירדה פאר, במיוחד מודה, שחזלת את המפיון נגד הבית הישן שלנו בחזיתות וכלתם של מי שחשה שאינה היה בטוקס שמשיקה את מעמדה, 'אמא', אמרה לי במלחלת לפני כמה שבר עת, 'מי' כבר עצובר בית?' היא בחרה בעיתוי מציון להניח את זה, שכן בריוק באינוו הרגע הבירי שלנו שוב תחיל לזוטם את שיר החלודה הצורגני שלו, כן, אנחנו חיים בבית שבו הצברת כה עתיקה, שהוא אגור ששרה במלחלת, ולא אגנבו.

'איוה בית את רוצה' אמרתו, 'אני רוצה לגור בדירה במגרל רביקומות', דא ענתה, 'ישירי מה רדישים לבנים, ואבפטיה לבנה ופנטר לבן ופסת לבנות, ורסיונים מנומרים וג'קווי', 'בוזלת קלה עברה לאורך נגי, ארד חוסא, לי, שכל כך בה לפמלי סטיט, צנחה כואת קים קרשיאן צעירה אבל ככל שהיא המשיכה לתאר לי את דירת החלומות שלה – מצעי סאטו בצבע שנתה, סמלים של חיות אפריקאיות כגון מירון – עלה כי החסי האזנם שאני מכירה את הבית הזה', 'רגע', אמרת, 'לה', 'את מארת לי את הבית הזה'.

של הדוק העשירי הוא שראינו בדיים בחסיבה'ל' ו'כך, 'אמרה בחולמנות, 'הפנטזאה כראשון, שמה אני רוצה לוג'.

ליספתי את ראשה של ילדת הראשון לציון'מערב שלי ותחיתי אפה טעיג, הבית הראשון של רן ושלי היה ביפו, מאה חיתה אמורה לפתח שם חיבה ליופי אונגטי וישו, מחלון הבית שלנו נקספו בתים עיר יבים עם קוסט שמשטר'ג עליהם, קמרות שעליהם יישבות יונים וחמות נחת, מאיפה היא הביאה את האוכססית סרת העטעם הזאת לחיים בקיבוייה קבלנית מול גינה מהונג'סת?

אני חושבת שכלל אסמות תוכניות הריאליטי שילדים וואים חיים, כן, הילדים שלנו לומדים מה זה העלחה ויקרה מטטים של תוכניות כמו 'הרווק', 'דיים בחשיבה', 'זאח הגדול', בתו פרופס שלא קיימים במדת ומוקמים רק לחודש אחד בשנה, לא אשבת ארד צמינו כ'דה ווייס' האמריקאי והחלית אר שם את 'בבית' של ברטיני ספרים, שום רבר לא ש'בע אתן שהווילה הצעירה הזאת עם רדיתי ה'ניק האומים והקמה על ידי ההפקה ואינה בית החלומות האותית של ברבי'ריטיני, שה אומי שבקירוב כואד נשחרר לרובות רוד של גברים נעשים צעירים שפי בודים ששטיות מסרות וברו וברו ברבור מוסלים מבזונה את הרבר, השר ודוע אר מוויים בני עמדו הבנייים שאין להם אפילו כפף לפנתו רדיה הם יגיטו לכל הנובר'שיות הזאת שפנפם בכיפוש.

אניה הסתהלה על המלחלון היעיר שלנו כבנועל, דאיתי' שהיא קולטת את כמי' העניש החשורים של וורדים בפניה, ולרגע תבוישתי, כמו שכולנו מת' בישיים כשאנחנו מבינים שאנחנו לא מספיקים ליל' דים שלנו את רמת החיים שהם חולמים עליה, כמו את מכוננית, כשהמנהל של רן, בת ארבע וחצי כפף הכל, שאלה אותנו 'אנא, אנחנו עשירים ורואי' ון החלון אחי מבט, ראיתי שהוא חושש לישור את לה שן הקטנטנות לבישר לה את האמת חברה, נחאל לי שאין הרה 'ישראלי' שלא מרניש את הפער הבחלי' נתפס הזה בין החלומות הגדולה של הילדים שלנו למי שיש לנו, מעמד בנינים מותש והלום מסים, להציג להם הסלודיות, הפרסומות, כל המדיאנל תלאכבה אות כלום מתגייסים כדי לשכנע אותם שיש תדרור אות לחיות, כנרול, בעשיר, בחסר טעם, בראותני.

ועשיתי זה פה, בחלום ה'חלם לבן' שלתן שה' תפסם, מה שגורם לי לחוות באיזה ארד זהה המגפס בין כל המוד'פילוי'גיים הזה לחיבה תנוה שרן החסרת לחפאת מכונים הבית מאד מרחח ומאד, יש סלון מ'גורל מ'רנבה עם מופסת ששטיקופה ליים, בעצם, זאת מין מופסת עונה כואת שטיקופה אחת סמל עבר, וכדי שלא נפספס את הנוף לים, המוקה שישו למרי, קטת

האחר לא הרזפקס הוא 150 מיליון שקל.
בתמורה תקבלו נוף פנורמי על כל, אבל כל, תל-אביב, מה שיגרום לכם להרגיש כמו איזה רמטכ"ל סקסי של פעם, מינימום משה דיין המתכנן את כיבוש העולם בעודו שומע מאהרל ומארה נערות זוהר מ'העולם הזה'

בלזר

יחסי ציבור

עושים תקשורת. מחברים אנשים

פחאוק כל כך חסר-י הסבל העירום הזה של להיות אמא לבד עם ארבע ילדות, לסחוב לבד, להראות להן צבי נחל לבד, לשקר להן שזה "חלבלוב החורש" כשהן שואלות אותי מה זה הצמח הזה עם הפרחים הצהובים. אני מוקפת בבוועה של אלביון שתפקידה לנהל אותי

איטלקי, "אני לא מאמינה שאני שותה הפוך בשמש", אני אומרת לו. "זה כלום", הוא אומר ומנסה במיקצף שהביא איתו. "אני עושה מלא טיולי שבת כאלו ולחודש עשי רים. בפעם האחרונה לקחתי מיליארדר שהגיע לארץ עם הילדים לסיור פרטי במצדה, ועשיתי להם ארוחה מרהיבה על הים מול חורתי".

"כמה מוזר", אני חושבת, "מתברר שהעירום הם לא הטיפוסים השחייים האלו שמסתפקים בלמנו לילדה מספרה שלמה עם לקים ותוספת שיער ליום ההולדת. הם גם רוצים מורשת הארץ. הם גם רוצים ערכים". זה רק שטיילי יום שבת שלהם כיום עם חוץ, עם פמליה של אנשים שתפקידם לעשות להן. ופי תאם כל כך חסר לי המכל העירום הזה של להיות אמא לבד עם ארבע ילדות, לסחוב לבד, להראות להן צבי נחל לבד, לשקר להן שזה "חלבלוב החורש" כשהן שואלות אותי מה זה הצמח הזה עם הפרחים הצהובים. אני מוקפת בבוועה של אלביון שתפקידה לנהל אותי בחורשה הזאת כלי שכאמרת ארגיש את החורשה הזאת. הריים שלי ריקות מכל פעילות, האנשים הטרובים שלנו רדנו לוח. ופתאום אני מרגישה כמו ליידי אני ליידי שמכאיהם לה את התינוק כל ערב בשמנונה, ושבת ובוודא בילדות שלא צריכות אתי, וחושבת איה מין קשר היה לי איתן אם הייתי רק אמא בודד ונשיקת עשירה ופגיות יריים. קצת כמו עמי ילדה בעצמי.

אני חושבת על הפריקטס הזה. רק לפני 15 שנה עוד היה פה פרוצס פרוצס מומל, אנשים גרו מהברורות שכירות שעלו 300 דולר. הם ישוב כל ערב מול הים על מרפסת הבאזארם המוגלגלת שלהם ושמו תה יוסיק, דיברו על מסיבת אסיר מחתרתי שאלו תתארגנו בערב, והורו חולצות אייטו מכוערות מחויי הכביסה הקרוציע.

הלוואי שיכולתי להכיר או את רן הצעיר, היינו שנינו עוברים לגור ברורה זאת, יכולתי לשבת על מרפסת עם אהבת חי, כשאני בת 26, ולהרגיש איד החום המלוח מתפוגג לאט לאט ומספה את טקומו לעיב קריה. הרגע הזה שאני מרמיינת עכשיו, זה הני רד'ן הכי נחשק ויפר שיש. הייתי משלמת מיליונים כדי לשבת בתמונת הגעגוע הזאת, עלומים פינת תעוזה, ולא לצאת ממנה כל חיים. כל הגוף הטרוריה הזה לים, כל הפלדה המנוהלת העניינה, כל הרחובים הלבנים, מרתם לנסות לשחור לבד רגע קרוב לחיים לעצמנו, מהי מירע, אולי גם ולרימור, האוליג' רן, ויבש כרע זה ממש במרפסת ממול ומנסה להעלות כאוב רגע אחד של בין ערביים עם אהובתם, כשואה היה צעיר.

spectror@gmail.com

מוזר, הייתם מצפים שברירת חלומות נח גוג כאילו זה מלון מטיק בנווה-צדק, אבל מהבוקר לא הפסקנו להיות חמוצים ורעים אחד לשני. זה מתחיל בהכרה המכאיבה שגם בבת ששונה 20 מיליון שקל עדיין מצופה מאיתנו לברוע לגנב ישיבנים. "שאלת להם הילדות התרלו כל כך טוב לעושה" רן מסגן, "כי מהרגע שגילדו היה להן עוד אישי. מבוגר צמוד שגנבים להן שוקו ומסרק אותן ושאל מה בא להן לעשות אחרי הצהריים".

אבל גם כלי המרמור על קשיי החורות, התקשורת בינוני נוקטת ועצית וממש לא מאפינת את חורתי מה הגעתי שיש לנו כרוך כלל. מרגע לרגע אני נו מתחילים לחוכר את התמונת האלו של חוונת העשירים שיושבים כל אחד בקצה השני של שולחן המנהיגים. "הייתכן שהעושה התחיל להפריד בינוני אני חושבת. עד שרן מעיר את תשומת לב לעוברה שמהרגע שהגענו לא היינו שנייה אחת לבד. וזה נכון. כדי לרמזת לנו את חוויית האלפיון הוצ' מדה אליו אסנת אלרד, הבעלים של חברת "אסנת אלרד - סינגצ'ור איבנטס", שזו חברה מאוד מצליחה לארגון אירועים לאנשי האלפיון העליון. היא הביאה איתה את הילה שבתאי, שיש לה עסק בשם "היוליס", לאירוח קולטור בתתים פרטיים. מדובר בשתי נשים יפות מראה ומצויקות, וגיבכ בתן שתן מאוד מורגלות בבויקט אבקת קסם על חירם של הלפתות שלהן. מהרגע הראשון תן עשי הכל כדי לתת לנו חוויה של מה זה להיות בבית שיש בו עוזה מסובב לשעת, הכינן לנו קפה, רחצו כלים, התנגנו כמו עוזרות אישיות מטר כחות שלא מחמיצות אפילו פרט אחד מהפרטים הקטן נים. הנקודה היא שתן לא מספיקות לארח אותנו לרגע, פשוט חנות סביבנו כמו שני פרפרים רקמה אביביים.

אני חושבת על העניין הזה של הנחות שמולטי מיליוניים כל כך מתעקשים עליו, במעט כל שניה יהיה מישהו שנכנס הביתה. אם זו האופר או מנהלת מיקס הבית או הנגז שטקפיץ חבילה חשוכה, כיום יתלו אותך כמו תינוק נויל בחליפה, אבל כסופו של דבר אתה תחיה בקומנה עם עשרה אנשים אחרים. בבוקר, למשל, מניעים לקחת את הבנות ואתי לסיור אלפיון בשמורת נחל פולג. הכל מאורגן כמו קרוח ספרייבוי: בחניה מתניבה מיניליטיוניה עם נהג בשם יוסי. בשמח מחכה לנו רני הבלוגר, מרדיכה הברכה לעובר בחברה להנגז התנועה שנותנת לנוג מיוז צמד חיה וצבים פרטי. אנתנו מתיישבת על המעלית שאסנת מחכה בסבילנו, ורני מרליקה מחדרה כדי לעלות לילדות בננות עם שוקולד. יוסי, שהוא נהג מדרור טיולים מאלב נחמי, מפיע אותי כשואה שולף גזיה ומתור כמה הקות מגיש לי כוס שוקל הפוך

קשה לי לצאת למרפסת הזאת, יש לי פחד גבוהם קל ואני ממש יכולה לראות איד זה יסתים בצורה העיקר קיאנית, לא אני לא מספיק מתלהבת מיוקרה זה הכרזה לא הרבר שלי.

ומצד שני, יש משהו עצוב בזה שילועם לא אבין את החוויה של "להגיע". זה ממש כמו השימוציב של החברה שלי, שעבר להתגורר במנדל ויקרה לפני כמה חודשים. הוא מוקסם מהכל, מהקונסירט, מהבריסה, מהאימפולט הסגולה בחורה, מהלוב, הוא אפילו משווץ בישכון החורש שלו בפנטהאוז - אז מה אם הוא איש העולם התחתון? העיקר שיש לו שכן שאקל שמצליח בתחומן ומתוב עליו בעיתונים.

רן הניע משכונה טובה בבעתיים, אני הנעתי משכונה טובה על הכרמל, אנשים כמונו תמיד רר גישו שייכים, בצד הנכון של הפרוסה, למרות שלא היינו עשירים בשום דרך. אנשים כמונו בחיים לא יבינו את החוויה של "להגיע". לטפס משכונת עוני כל הדרך למעלה למנדל ויקרה של מצליחנים אמרי תיים ולהתענג על זה שיש לך חדרון, זה קצת מוזר, כי היום אנתנו כבר ממש לא שייכים, ממש לא ארוני הארץ כמו שהרגשנו בילדותנו. היום, רוב הסיכויים שהואיל קורסה הקטנה שלנו היא האוטי הכי לוח שהתנין התחיקיענו ובה לראות זה חודשים. רק לרצפים המינים שעברו פה, רן אומר, "יש אולי מוכנית ברמה כזאת".

הכסף הפך להיות שליט, ולרגליו אנתנו חיים בודים בתרומה באנשי עולם התחתון, בעשים נסות רר לות שלא יודעות להגיד משפט אחד בעברית שהקינו רשת מכונה לייור, איד הם כולם נהיים מודל לחיקוי כמקומה. כל מה שנאמר לנו הוא לצחוק על זה. אבל מה לעשות שלא בא לי לצחוק עליהם ויתנה שבכר במאס לי להרגיש טוב בזכות זה שאני אינה והרא פרוחה חמומנת כתייץ גירושית שמסתובבת עם כלב חיק וקם האמרי "זה תוקע אותך במקום", אני אומרת לרן. "פעם לעשירים היה כסף והעניים היו 'מילים' בלתינחם בזה שהם נאשרים יותר. היום לעשירים יש כסף, ולמעמד הביניים יש רק לעג והתנסאות עליהם בתור פרם נחומים".

"תראה", אומר עובר ומצביע על הבניין ממול, "בואו אני אספר לכם מי השבנים שלהם". ועכשיו אנתנו סחיטוף וזכום להכיר את המנדל החצוף שחר סם לנו חלק מרומים. וזו בעצם מלון לשעבר שותה שיר פעם לקומפלקס של מלון רן המסך והמבד למנדל דירות למוציפם בשמורת לבכר. זה די מפתיע, כי המנדל הזה לא נראה בעיניי משהו. יש לי מין חיפוי בצבצב כחום שמכיר לי את בניין הרדיולוניה בבית החלומים המכום. הברכה הקטנה שיש לו בכניסה מרו קנת ומנוחת, ומסיפה למראה העובב. זה לא הפריע לאנשים שמולכם מבריים ממוזרי הכלכלה לקנות שם דירות. אם כי לא הייתי מנורה על זה שהם באמת גרים בתן. אם להתאפיין לסיפורי המתוכים, שיי ארי סון המצטרפת, למשל, כבר אמורה הייתה לקנות דירה גם במנדל, גם במנדל יו וגם במרפילקס בפרויקט ג' על אבדנבניול.

וככה אני מתוורעת למושג המקסיים "דירה שנייה". שות כמו "אישה שנייה", אבל בלי לבד בו התנו כספ בנידורשים מוכערים מהקודמת. לרוב העשירים יש וילה צמודת קרקע, וגם דירה עירר נית לויים שבחם ויהי להם קשה לעשות את הדרך הארוכה להחציהו פיתוח אשר מעבר להרי התוסר. "הם פשוט תיירים נצחיים", רן אומר, "חיים בעצם בבית מלון, עם כל השירותים". בעיניי זה אומר משהו על מיליונרים מבוגרים, משהו על הפני עות עליהם. כמונו, הם מסתרים לגמור את החיים בבית עניק שורשי תחוקה וכלי אף אחד שישטל בהם. אז הם מתפשטים את הדירה הקטנה יותר עם הקונסירט שיראנ לעלול להם את החבילה ואיש האחוקה שירנה אותם שוכבים על רצפת האמב שות במקרה שהם תילקו. מישהו שדואג לה שמי כיר אותך, לא משנה שאתה משלם לו בין 3,000 ל-5,000 שקל בחודש כשביל כאילו "דמי נדוול", אבל בעצם כשביל שיכיר אותך ואת ההרגל הקטן שלך לקפל את העיתון לשמאל משאתה פותח אותו ויירע שפתאום חיים

בלזר

יחסי ציבור

עושים תקשורת. מחברים אנשים

רחוב: אבא הלל 15 רמת גן 52522
טלפון: 03-7514343 פקס: 03-7513366 דוא"ל: tulip@balzar.co.il
אתר אינטרנט: www.balzar.co.il